

Sebesült orosz tiszt Szegeden.

(Saját tudósítónktól.) A háboru kitörése óta a szegedi tartalék-kórházakban már meglehetősen változatos nemzetközi társaság fordult meg. Akadtak a sebesültek között szerb komitációs, montenegrói kecskepásztorok, lengyel legionárusok, nem is szólva a monarchia nemzetiségeiről, a horvátokról, csehekről, románokról, tótokról és szászokról.

Eddig csak oroszokhoz nem volt szerencsénk. Szeged nagyon messzire fekszik az északi harcterről, így tehát érthető, hogy a muszka katonákat és tiszteket nem hozzák ide. Végre, hogy Szeged ebben sem maradjon más vidéki városok mögött, egy súlyosan sérült orosz tiszt került két héttel ezelőtt Szegedre. *Vranovszkij* Taddeusznak hívják, a 312. gyalogezred erdésztisztje. Tüdejét átfurta egy golyó és eszméletlen állapotban került a mi fogságunkba. Galiciában. Néhány hétig az erdők tábori kórházban ápolták, mikor pedig állapota javult, egy sebesült transzporttal Szegedre került és a honvéd-esapatkórházban helyezték el.

A *Délmagyarország* munkatársa itt kereste fel az első Szegedre került orosz tisztet. *Vranovszkij* Taddeusz most már gyógyulófélben van; magas jól megtermett fiatal ember, nem lehet több 25—26 évesnél. Nagy, szőke haja és szelid nézése, világoskék szemei vannak. Tekintete intelligenciát árul el és a kórházi toalettben nem lehet rajta felfedezni semmiféle orosz faji jeleget. A német nyelvet elég jól beszéli és így könnyen indult meg köztünk a beszélgetés.

— Hol sebesült meg? — kérdeztem némül.

— A tüdő, a tüdő, — mondta nem kis meglepetésemre *magyarul*, a legtokéletesebb akcentussal. A mellére tette a kezét és szinte gagyogta a magyar szót, mint a gyermek, a ki most tanul beszélni.

Megkértem aztán, hogy mesélje el élményeit, impresszióit fogságba jutása óta. Mondja meg őszintén, hogy mint vélekedik rólunk, magyarokról és milyen a felfogás náluk a háborúval kapcsolatban.

— Őszintén szólok — mondotta, — mert hiszen nincs is okom arra, hogy letagadjak vagy elhallgassak valamit. Oroszországban nagyon különös vélemény volt Magyarországról. Ugy látom most már, hogy akik ottan hivattak érezték magukat kritikát mondani országukról, *azok is abszolút tájékozatlanok voltak*. Én a magam részéről egy kis leigázott államnak tartottam Magyarországot, régente harcias, de elsatnyult népfajnak, amely messze mögötte áll az európai államok kultúra tekintetében.

— Hát ami a kulturát illeti, — adtam vissza neki a bókot, — itt is hasonló a felfogás Oroszországról.

— Ez elég sajnós, — mondotta az orosz tiszt mosolyogva — annál is inkább, mert önnek nem áll módjában meggyőződni tévedéséről, mint a hogy én a legnagyobb mértékben meggyőződtem arról. Eleinte valóssággal kétségbeestem, amikor megtudtam, hogy Magyarországra kerülök, most azonban az itteni tapasztalataimról csak a *legnagyobb elismerés hangján emlékezhetem meg*. Az életemet is a derék magyar orvosoknak köszönhetem, akik lelkiismeretesen gyógyítottak és annak

a kitűnő ápolásnak, amelyben itt részesülök. Valósággal a *magyar vendégszeretetet* élvezem és senki sem látja bennem az ellenséges katonát, csak a súlyos beteget. De szentül megvagyok győződve, hogy *ná'unk is éppen ily jól bánnak a magyar katonákkal*.

— Egyáltalán, a mostani háboru a magyarországnak nagyon sok hasznot hajt. Mi már tudjuk, hogy milyen katona a magyar és mondhatom, hogy az egész orosz seregben a *megbecsülés hangján* emlékeznek meg vitéz katonáikról.

— Ami a háborúval kapcsolatos véleményünket illeti, az természetesen: szilárd, győzelembe vetett remény. Különösen mi, aktív tisztek, még arra se gondoltunk, hogy ilyen sokáig eldöntetlen legyen a küzdelem. Azt hittük, hogy legfeljebb 1 hónap alatt megsemmisítjük az osztrák-magyar haderőt. Ez a hosszú háboru természetesen *nagy elkedvetlenedést kelt némely körökben*, de hát pesszimizmista mindenütt vannak. Én el sem tudom képzelni, hogy ilyen áldozatok árán, amilyeneket mi hoztunk, veszíteni lehessen.

Ennyit mondott az orosz tiszt. Ekkor bejött a szobába egy szegedi önkéntes, aki lakótársa *Vranovszkinak* és nevetve mesélte, hogy mire vége lesz a háborúnak, a muszka sógor talán már nem is akar majd visszamenni *Moszkvába*, mert *folyton magyarul tanul* titokban és egy zászlós énekelni is tanítja magyar nótákat...

Jászai Mari

Korzó-moziban.

Bemutatásra kerül
március 5., 6. és 7-én

A tolong.

Népszínmű 3 felvonásban.

Írta: TÓTH EDE.

Filmre Dr. JANOVICS
alkalmazta: JENŐ,
a kolozsvári Nemzeti Színház igazgatója.

Jegyek előre válthatók a
nappali pénztárnál.

Adakozzunk a Vörös Kereszt Egyesületnek!

Segítsük a hadbavonultak családjait és az elesettek hozzátartozóit!

Az élelmiszerekkel való takarékoskodás.

Kárpáti Károly dr.
a tanulóifjúsághoz.

(Saját tudósítónktól.) A bécsi és berlini lapoknak állandó rovata: a kenyér, a hadi kenyér kérdés, sőt újabban olvasunk már a *szalmakenyérrel* is. Egyik német egyetem magántanárának, *Hans Friedenthal*-nak sikerült ugyanis szalmából lisztet, abból *jóízű* kenyeret csinálnia. Azt írják a német lapok, hogy az ilyen szalmakenyérnek, főleg a *zab-szalmából* készültnek, ép olyanaz íze, mint a *rozskenyérnek*. Amikor tehát az emberi tudomány és leleményesség már olyan anyagokhoz is fordul, amelyek eddig nemcsak kívül állottak az emberi táplálkozáson, hanem egyenesen hihetetlennek látszott, hogy belőlük bármily emberi tápérték is kivonható legyen, legyen az nekiünk komoly, sőt a legkomolyabb intelem arra, hogy élelmiszereinkkel, de főleg *lisztkészleteinkkel* és a *kenyérfélékkel* a legszigorubb takarékoskodást folytassuk. Már hónapokkal azelőtt olvastuk, hogy *Bécset* és *Budapestet* védmiivekkel erősítik, nem immiens veszély, hanem bölcs előrelátás folytán. A mindent mérlegelő elővigyázat gondossága ez. Ugyanilyen elővigyázatos gondosságot kell tanúsítanunk az élelmiszereinkkel való gazdálkodás körül. Nemcsak arra kell törekednünk, hogy meglevő készleteinkkel *az új termésig kihuzzuk*. Hogy egyáltalán lesz-e vagy hogy milyen lesz az új termés, az nem tőlünk, hanem a *jó májusi esőtől* függ elsősorban. S ha még le is árnádkozzuk azt a bizonyos jó májusi esőt, jöhet — bár reméljük, hogy rossz próféták vagyunk — egy országos *jégverés*, vagy a májusi eső után hetekig tartó *szárazság*, vagy a jó Isten tudja, mi mindenféle *elemi csapás*. De hogy a legszebb termés is a *mienk* lesz-e, az a *hadiszerencsétől* is függ. Bár bizva-bizunk csapataink hősiességében, vitézségében, ellenálló, sőt az ellenséget elsőrről, megsemmisítő erejében, az élelmiszerekkel való takarékoskodás terén mégis csak kell annyi előrelátást és minden eshetőségre számítást tanúsítanunk, mint amekkora a kettős birodalom két fővárosának védelmi állapotba helyezése által tanúsítanak a kormányok és a legfőbb hadvezetőség. Magyarul mondva: nem tudunk eléggé takarékoskodni, bármennyire takarékoskodunk is. Miként a hadseregnek a harcmezőn, azonképpen nekiünk is vállvetett erővel kell összefognunk és összes erőnkkel azon lennünk, hogy minden háztartásban a legszigorubb takarékoskodás elve uralkodjék. Nem nehéz dolog ennek parancsoló szükségességét megértetni a *felnöttekkel*. Különben sem ők azok, akik rendszerint pazarolnak. A *gyermekek* rendszeren azok, akik takarékoskodnak, akiknek a szemük nagyobb a gyomruknál, akik különösen ha idegen helyütt vannak ellátáson, sokszor rosszakarattal prédálják az ennivalót. Normális időkben is nem egyszer hallottak a tanügyi emberek panaszt a szállásadóktól, hogy a náluk ellátásban levő diákok igen gyakran nemcsak hogy többet szednek ki az egyes ételekből, mint a mennyit megbirnak enni, hanem a tányérban hagyott maradékokat le is öntik vízzel, vagy valami más módon vannak rajta, hogy az föltétlenül hasznavehetetlenné váljék. A kenyeret szétdobálják stb. stb. De ki győzné az ételpszittás száz meg százféle módját itt felsorolni, amit a diák-leleményesség kieszel. A gyermekeket a tömésig gondos anyák szoktatták hozzá, hogy az ennivalókkal ne takarékoskodjanak. Ami békeidőben jóformán föl sem tűnik, amit akkor, amikor nagyítás nélkül mondva igazán bőségben uszunk s tejbenvajban fürdünk, észre sem veszünk, az most kirívóan bántó. Indokolt tehát, hogy mindazok a tényezők, akiknek van valamelyes közük a gyermekek életének az irányításához, a legnagyobb energiával hassanak oda, hogy az ételipazarlás megszűnjék.

A tulbuzgóság persze, mint mindenütt, úgy itt is káros volna. Nem szabad ugyanis